Fossa'nın Yeni Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Fossa'nın Yeni Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Yemyeşil ormanın derinliklerinde, uzun ağaçların gökyüzüne uzandığı yerde Tandro adında bir fossa yaşardı. Sıcak kahverengi bir kürkü, uzun bir kuyruğu ve kocaman yuvarlak kehribar gözleri vardı. Her sabah diğer hayvanların birlikte oynamasını izlerdi. Dünyada her şeyden çok bir arkadaş isterdi. Ama yaklaştığında hayvanlar susardı. "Fossa dost canlısı değildir," diye fısıldarlardı. Böylece Tandro yalnız kalırdı.

Tandro uzun ve yere yakındı; soluk krem rengi bir karnı ve küçük yuvarlak kulakları vardı. Nazikti ama bunu kimse bilmiyordu. Kuşlara gülümsemeye çalıştı. Kuşlar uçup gitti. Farelerle el sallamaya çalıştı. Fareler yaprakların arasına saklandı. "Neden kimse benimle oynamıyor?" diye iç çekti Tandro, uzun kuyruğunu patilerinin etrafına dolayarak. Anlayamıyordu.

Bir sabah orman köprüsünün yanında bir şey parıldadı. Kedi kadar küçük, yumuşak gri kürklü ve beyaz yüzlü bir lemurdu. Çizgili kuyruğu arkasında kıvrılmıştı ve kürkünün etrafında minik yıldız şeklinde parıltılar uçuşuyordu. Üzerinde minik, parlayan bir meşe palamudu tılsımı olan yaprak yeşili bir atkı vardı. "Merhaba!" dedi. "Benim adım Niri. Senin adın ne?"

Tandro yuvarlak kehribar gözlerini kırpıştırdı. "Sen... benimle mi konuşuyorsun?" diye fısıldadı. "Elbette," dedi Niri, altın rengi gözleri parlayarak. "Nazik görünüyorsun." Daha önce kimse Tandro'ya nazik dememişti. Kalbi bir kayanın üzerindeki güneş gibi ısındı. "Ben Tandro," dedi yumuşacık bir sesle. "Ve hiç arkadaşım yok." Niri gülümsedi. "Eh, artık bir tane var."

Niri, Tandro'ya biraz sihir gösterdi. Çizgili kuyruğunu kıpırdattı ve yaprakların üzerinde yumuşak bir ışık parladı. "Işık yapabilirim," dedi. "Yolumu bulmama yardımcı oluyor." Tandro kürkünün etrafında dans eden parıltıları izledi. "Bu harika," dedi. "Bütün lemurlar bunu yapabilir mi?" Niri güldü. "Sanırım sadece ben!" Orman yolunda birlikte yürüdüler, konuşup güldüler.

O günden sonra her gün Tandro ve Niri eski ahşap köprünün yanında buluştu. Niri tatlı meyveler getirdi, Tandro ise kıvrılmış bir yaprakta serin su getirdi. Ağaçların altında hikâyeler anlattılar. Diğer hayvanlar eğrelti otlarının arkasından gizlice baktılar. Daha önce hiçbir fossanın güldüğünü görmemişlerdi. Yavaş yavaş kuşlar yaklaştı. Fareler yuvarlak küçük gözleriyle izledi.

Sonra bir gece ormandan büyük bir fırtına geçti. Gök gürledi ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağdı. Rüzgâr ağaçları sarstı ve eski köprüyü de sarstı. Yüksek bir çatırtıyla köprü parçalandı. Tahtalar dereye sıçradı ve akıp gitti. Sabah olduğunda orman hayvanları suyun kenarında durup üzgün üzgün baktılar.

Hayvanlar, karşı kıyıdaki meyve çalılarına ulaşmak için dereyi geçemiyordu. "Köprümüz kırıldı!" diye bağırdı kuşlar. "Ne yapacağız?" diye sordu fareler. Küçükler karşıya yüzmek için çok küçüktü. Herkes endişeliydi. Tandro hızla akan suya, sonra arkadaşlarına baktı. "Onu onarabiliriz," dedi sessizce. Ama kimse duymadı.

Niri duydu. "Tandro haklı!" dedi, öne çıkarak. "Birlikte yeni bir köprü yapabiliriz." Hayvanlara döndü. "Ama hepimizin yardımına ihtiyacımız var." Hayvanlar birbirlerine baktılar. Bazıları hâlâ fossaya güvenmiyordu. "Neden onu dinleyelim ki?" diye sordu bir sincap, kuyruğunu kıpırdatarak. Niri, Tandro'nun yanında durdu. "Çünkü o benim arkadaşım."

Kimse kımıldamadı. Bazı hayvanlar hâlâ fossalar hakkındaki eski hikâyeleri hatırlıyor ve kaşlarını çatıyordu. "Fossalar dost canlısı değildir," diye fısıldadı yaşlı bir baykuş daldan. Tandro'nun kulakları düştü ve uzun kuyruğu arkasına kıvrıldı. Niri çenesini kaldırdı. "Onun iyiliğini gördüm," dedi. "Size göstereyim." Ama hayvanlar emin olamayarak bekledi ve sessizlik bir taş kadar ağır hissettirdi.

Sonra Tandro kalın ve sağlam bir devrilmiş dal buldu. Tek kelime etmeden onu suyun kenarına sürükledi. Hırlamadı, itmedi. Yavaşça ve nazikçe çalıştı. Niri çizgili kuyruğunu kıpırdattı ve yumuşak ışığıyla yolu aydınlattı. Baykuş dalından izledi. "O eski hikâyelerdeki gibi değil," dedi. "O nazik."

Hayvanlar teker teker yardım etmeye başladı. Sincap sağlam sarmaşıklar buldu. Kuşlar ince dallar taşıdı. Fareler küçük çakıl taşlarını yuvarladı. Tandro tahtaları yerleştirdi, Niri ise meşe palamudu tılsımı parlayarak onları sarmaşıklarla bağladı. Güneşin altında yan yana çalıştılar. Kimse kötü bir söz söylemedi. Kimse itmedi. Herkesin bir işi vardı ve herkes mutluydu. Yeni köprü güçlü ve geniş büyüdü.

"Bitti!" diye seslendi Niri. Hayvanlar sevinçle bağırdı. Önce yaşlı baykuş karşıya uçtu, sonra kuşlar, sonra küçük fareler. En son Tandro geçti ve herkes onu bekledi. Sincap onun patisini tuttu. "Teşekkür ederim, Tandro," dedi. "Senin hakkında yanılmışım." Tandro'nun kehribar gözleri yuvarlaklaştı ve parladı. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim," dedi, sesi yumuşak ve sıcacıktı.

Niri yanında zıpladı, yıldızlı parıltıları dans ediyordu. "Görüyor musun?" dedi. "Güven iyilikle kazanılır. Çok çalıştın ve herkes senin iyi kalbini gördü." Tandro yeni köprüye, sonra bütün yeni arkadaşlarına baktı. "Ben de bir şey öğrendim," dedi. "Birbirimize yardım ettiğimizde zor şeyler bile kolaylaşır." Orman sanki etraflarında gülümsüyordu.

O günden sonra Tandro bir daha asla yalnız kalmadı. O ve Niri her sabah köprünün yanında buluştu ve diğer hayvanlar da onlara katıldı. Orman daha büyük ve daha sıcak hissettirdi, arkadaşlarla doluydu. Ne zaman birinin yardıma ihtiyacı olsa, hayvanlar, "Hadi birlikte yapalım, fossa ve lemur gibi!" derlerdi. Böylece orman tek bir vücut gibi çalıştı ve her şey daha iyi oldu.

Bazen Tandro derenin kenarında oturur, kimsesi olmadığı günü hatırlardı. Yanında kıvrılmış çizgili kuyruğuyla Niri'ye bakar ve kalbi dolu hissederdi. "Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim," derdi. Niri gülümserdi. "Bunu hak ettin," derdi, "iyiliğinle." Ve uzun yeşil ağaçların altında, yalnız bir fossa ve sihirli bir lemur bütün ormana güvenin ve takım çalışmasının her şeyi daha iyi yaptığını gösterdi.